

## ועדת קנסות אזרחיים אשר נערכה בבית דגן

תאריך: 5.7.04

יו"ר הוועדה: עו"ד עילית סקפה לנדאו  
חברי הוועדה: ד"ר יובל חדני  
ד"ר אליס גרוס

הגדון: תודעה מספר: 3274 + 3273 תפיסת: 11803 + 11804

שמות הנקנסים: (1) חליפה ת.ז: \_\_\_\_\_  
(2) דאר עווד ת.ז: \_\_\_\_\_

### בעניין: הפרת מקודת מחלות בעלי חיים (נוסח חדש) התשמ"ה 1985 (לחלו: הפקודת)

ותקנות מחלות בעלי חיים (יבוא בעלי חיים) תשלי"ד 1974.

ותקנות מחלות בעלי חיים (הסדרת תנועת בעלי חיים בישראל) תשמ"ב 1982.

ותקנות מחלות בעלי חיים (סימון צאן) תשלי"ט 1978.

### תקציר תיק החקירה:

ביום 3.11.02 נתפסו בניחם של חנקנסים כאשר הם רועים את עדריהם של חנקנסים בשטח מדינת ישראל. העדר ללא מספרי אוזן ממשלתיים וככל הנראה ללא חיסונים וכן הובל ללא חיתר ווטרינרי. יש לעיין כי הנתפסים הוזחרו בעבר שלא לחכניס את העזים לשטח ישראל.

ביום 21.11.02 נשלחו לנקנסים הודעות בדבר הכוונה להטיל עליהם קנס אזרחי בהתאם לסעיף 27 א(ב)(2) לפקודה, וכי ניתנת לחם הזדמנות לטעון טענותיו.

### טענות הנקנס ו/או ב"כ:

עו"ד מנאל חואן:

אינן אפשרות לדעת היכן עובר חקו חירוק במקום שהם רעו.

אני מעידה על מקום שלא חיתי בו ועל אירוע שלא חיתי בו.

חידון בתיק הזה מתחלק לשניים. יש את המחלוקת העובדתית שאנחנו חולקים על העובדה שלפיה

נתפס הצאן ובוצעה השחיטה ויש מחלוקת על החליך שמתנהל על אי חוקיותו וגם מבחינת השחיטה

בוצעה ללא צו. האירוע היה ב-3.11 וצו בימ"ש השלום הוצא ב-4.11 -- לגבי החילוט.

יש טיעונים גם לגבי גובה חקנס.

השחיטה לא נעשתה בצו אלא בחיתר כללי מאת דר' חיימוביץ. חיתר שלא מתייחס למקרה הספציפי.

חטענה חיתה שהצאן לא מחוסן. חטענה העובדתית שלנו היא שיש 2 תעודות חיסון. לגבי חסימון יש

לנו טענה עובדתית חולקת על חטענה שלכם. חטענה שלנו היא שכן חיה סימון. הם אומרים שחיו

תעודות חיסון וחיה סימון של הרשות. יש גם חובת בדיקה על הרשות כשתופסים את הצאן. אני לא

ראיתי שום מסמכים שהוצא חיתר לגבי המקרה הספציפי הזה. יש חיתר כללי לתפיסת צאן. אני לא יכולתי לחבין איך זה יושם לגבי המקרה הספציפי הזה. מדובר במקור פרנסה, חנוך צאן 56 ראשים שהיו את מקור הפרנסה של שתי המשפחות. אני חושבת שנוכח זה היה מקום להיצמד ללשון החוק ולהוציא צו שופט על השחיטה לפי סעיף 26ב לפקודה. סעיף 27 לפקודה מחייב נוכחות בעלי הדין בחובת הדין. מכיוון שלא היה צו לשחיטה וגם הדין בבקשת החילוט חתבצע שלא כמתחייב מהפקודה, הדבר מקרקע את הסמכות להטיל את הקנס בכלל כי לא היה מסירה אישית של אף אחד מחזויים המחייבים על פי הפקודה. במקרה שזה אכן המצב הסמכויות המעוגנות בחוק לא עוגנו סתם.

סעיף 26 א' נותן שיקול דעת של מה לעשות עם הצאן. אחת הדרכים היא לצוות על החזרתם לאזור או למקום שממנו הועברו – שאין חובה על שחיטה ואין חובה על חילוט הבשר הנתפס. אין לי מפות ואני לא יכולת לתאר את מקום התפיסה. הסמכות היא לגבי כניסת בעל החיים לישראל. הטענה שהיו בשטח צבאי – שטח צבאי קיים גם בשטחים.

הטענה שלהם היא שהם לא עברו את הקו הירוק. גם באזור אין שום סימון והטענה שלהם שאם הם חצו את הקו – זה לא בידיעה שלהם. גם לא לשכוח מבחינת היכולת שלהם. הפרנסה העיקרית היתה מחצאן שנשחט ויש כאן כפל עונש. יש מקום להתחשב בעובדה שחשחיטה היא גם סוג של עונש. השאלה אם יש מקום להטיל את הקנס. אי אפשר גם לחסל את מקור הפרנסה וגם להטיל קנס. הטיעונים שלי:

זה נעשה ללא צו.

מישחו כתב את העדות בעברית, הקריא לחם וחם חתמו. זה לא תופס.

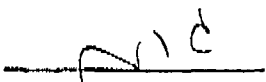
כדי שלא נגיע לערעור אני מפנה את תשומת ליבך לראיות האלה, גם של התמונות וגם של העדות בעברית.

לעניין גובה הקנס, בפועל יוצא שמקור הפרנסה שלהם הלך ובנוסף לזה יש את הקנס שלכל הדעות הוא גבוה ובמצב השורר בשטחים זה לא קנס פרופורציונלי. החוצאות כוסו ממכירת הבשר. מכיוון שהמצב הוא כזה אין כאן נזק שיגרם למדינה. יש מקום לחשוב על גובה הקנס.

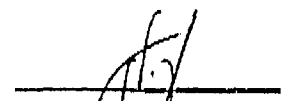
#### החלטות הוועדה:

לאחר ששמענו את טענות ב"כ הנקנסים ולאחר עיון בתיק החקירה, הגיעה הוועדה לכלל החלטתה, כי יש לסגור התיקים הנדונים מבלי להוציא דרישות לתשלום קנס אזהרה.

#### חתימת חברי הוועדה:

  
ד"ר אליס גרוס

  
ד"ר יובל חדני

  
עו"ד עילית סקולניק לנדאו